

En hymne til Ølsted

Mel.: *Jeg elsker den gamle, den vaklende rønne...*

Tekst: *Johs E. Hagelssten*

En sang vil jeg synge for Ølsted at prise,
den dejligste plet, som man noget steds så;
derom jo enhver kan sig overbevise,
som op blot en tur vil på Rakkelhøj gå.

Der hvisker en susen i granskovens kroner,
en gammelkendt, evigung, skøn melodi.
Og ingentid glemmer jeg vel disse toner,
Som jeg fra min barndom er opvokset i.

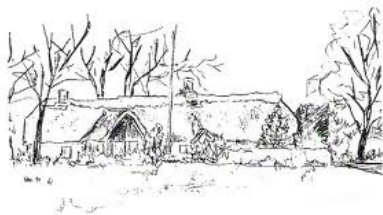

Og tit har jeg stået deroppe og skuet
ud over den blinkende, blånende fjord,
når solen mod aften på vesthimlen lued
og kasted' en gylden glans over vor jord.

Og Nordskoven så jeg i fjorden sig spejled'
så mangen en blikstille efterårsdag,
mens småbåde støt hen mod ruserne sejled'
med genlyd af motorens taktfaste slag.

Mod syd ser man Havelses stråttækte tage,
dog halvgemt bag tjørne, kastanjer og hyld.
Om som'ren såvel som i stormfulde dage
den typiske landsby, den blide idyl.

Der snor sig en å mellem sumpede moser,
den ender sit løb i den grågrønne sø.
På markskellet blomstrer de tornede roser
og løvetand kaster i faldskærm sit frø.

Og Ølsted omkranser sin ældgamle kirke
der nede bag bakken i læ og i ly.
Hvor fædrene havde sit daglige virke,
der ser man i dag en opblomstrende by.

Men ind mellem byerne ligger i tavler
og felter den lette, veldyrkede jord,
hvor husmænd og gårdmænd med dygtighed avler
det korn der skal bruges til krybbe og bord.

Det udsyn, man har fra de lyngklædte høje,
det glemmer man ej, når man én gang det så.
Og jeg for vort sogn nu det ønske vil føje,
at opdrift og fremgang det fortsat må få.

Sankt Hans aften i Grundejerforeningen Ølsted Nordstrand

Vi elsker vort land

Tekst: *Holger Drachmann, 1885*

Melodi: *P. E. Lange-Müller, 1885*

Vi elsker vort land,
når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje,
når om våren hver fugl
over mark under strand
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
men den skønneste krans
bli'r dog din, sankte Hans,
den er bunden af sommerens hjerter så varme, så glade,
- men den skønneste krans
bli'r dog din, sankte Hans,
den er bunden af sommerens hjerter så varme, så glade.

Vi elsker vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler:
da går ungdom til dans
på dit bud sankte Hans!
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig tumler,
- da går ungdom til dans
på dit bud sankte Hans!
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig tumler.

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
over mark, under strand
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde:
hver by har sin heks, og hvert sogn sine trolde,
dem vil vi fra livet med glædesblus holde,
vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde,
- vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde.

Vi elsker vort land,
og vi hilser den drot,
som har prøvet og valgt sig den rette fyrstinde:
på hans eventyr-slot
kan hver kvinde, hver mand
et eksempel for livet i kærlighed finde!
Lad tiderne ældes, lad farverne blegne,
et minde vi vil dog i hjertet os tegne:
fra sagnrige nord
gaar en glans over jord -
Det er genskær af vidunderlandets fortryllende enge,
- fra sagnrige nord
gaar en glans over jord -
Det er genskær af vidunderlandets fortryllende engel!

Ølsted's pris

Mel.: Skamlingsbanken

Er du sløj og træt og trænger du til hvile,
er du led ved byens kævl og skænderi,
er du sur og har du glemt et kunne smile,
har du glemt, hvordan det er at være fri.
Tag da ud – derhen hvor intet ansvar tynger,
til det sted, hvor sorgerne kun bli'r så små,
der hvor lærken slår og fuglene de synger,
og hvor solen skinner klart fra himlens blå.

Fra din hytte ser du skov og marker grønne,
kornet spejle sig i fjordens klare vand.
Vel er nordens byer – sydens lande skønne,
intet er dog skønnere end Ølsted Strand.

Når om vinteren du hører blæsten tude
mærker sneen fyge eller plask af regn,
sidder du tålmodig inde bag din rude,
spejder ivrigt efter hvert et forårstegn.
Knap har solen magt før det dig drager atter,
du må ud og virke på din egen jord,
og snart lyder det igen med sang og latter
fra hver lille plet hvor fred og lykke bor.

Fra din hytte ser du skov og marker grønne,
kornet spejle sig i fjordens klare vand.
Vel er nordens byer – sydens lande skønne,
intet er dog skønnere end Ølsted Strand.

Selv om årene de går og tiden svinder,
og du drager bort til fremmed sted og land,
vil du stadigvæk bevare dine minder
om den glade ferietid ved Ølsted Strand.
Du vil mindes da de lyse sommerdage,
Hver en lystig stund i venners glade lag,
Og måske vil du da længes lidt tilbage
Her til Ølsted Strand en solskinsdag.

Fra din hytte ser du skov og marker grønne,
kornet spejle sig i fjordens klare vand.
Vel er nordens byer – sydens lande skønne,
intet er dog skønnere end Ølsted Strand.

